

Arrest

nr. 238 522 van 14 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, diende op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in, in België. De verzoekende partij is alleen toegekomen in België en verklaart dat er geen andere familieleden verblijven in België.

Blijkens een 'Eurodac search result' en een antwoord van de Deense autoriteiten van 2 augustus 2019 gericht tot de Nederlandse autoriteiten heeft de verzoekende partij een beschermingsstatuut verkregen in Denemarken op 27 oktober 2016. Zij beschikt over een Deense verblijfsvergunning geldig tot 27 oktober 2018.

Op 10 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de

verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 13 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en van Tigrinya origine te zijn. U bent orthodox christen en u bent afkomstig uit Teseney, gelegen in de zoba Gash Barka.

Volgens uw verklaringen verliet u Eritrea in oktober 2015. U werd door de overheid ervan beschuldigd dat u een vriend zou geholpen hebben om het land te verlaten. U werd opgepakt op straat en vier dagen vast gehouden. Er werd u gezegd dat u een militaire cursus zou moeten volgen. U besloot daarom Eritrea te verlaten. U verliet het land clandestien en u ging te voet naar Soedan. Vanuit Soedan reisde u naar Egypte en vervolgens naar Italië. U vervolgde uw weg via Zwitserland, Duitsland en Denemarken. In juni 2016 kwam u aan in Denemarken. Op 6 juni 2016 diende u er een verzoek om internationale bescherming in. U werd in Denemarken erkend als vluchteling en op 27 oktober 2016 werd u een Deense verblijfsvergunning toegekend. U betwiste het resultaat van het leeftijdsonderzoek dat uitgevoerd werd in Denemarken. U vond dat u gedwongen werd om asiel aan te vragen in Denemarken. U wou initieel naar Noorwegen reizen omdat uw broer daar verblijft. Behalve opvang, kreeg u niets in Denemarken. U kreeg er geen loon of andere financiële middelen toegekend. Volgens uw verklaringen had u geen rechten in Denemarken en kreeg u er geen humanitaire hulp. Om die redenen klaagde u de Deense overheid aan. U kreeg lange tijd geen antwoord op de zaak die u voor de rechtbank had aangespannen en u besloot Denemarken te verlaten. In juli of augustus 2017 reisde u met een vals Grieks paspoort naar Ecuador. U wilde via Latijns-Amerika naar Canada reizen. U verbleef kortstondig in verschillende Latijns-Amerikaanse landen. In Honduras raakte u betrokken bij een gevecht en werd u opgepakt. U werd gerepatriëerd naar Denemarken in november 2017. U verliet echter onmiddellijk Denemarken en reisde naar Duitsland. Op 27 november 2017 reisde u Duitsland binnen. U diende er een asielaanvraag in. Uw verzoek in Duitsland werd afgewezen op 21 februari 2018 en deze beslissing werd rechtsgeldig op 14 maart 2018. Na uw verblijf in Duitsland reisde u naar Frankrijk. In Frankrijk diende u geen verzoek om internationale bescherming in omdat u gehoord had dat men op straat moet verblijven alvorens een asielprocedure te kunnen opstarten en Frankrijk leek u tevens een onveilige plaats te zijn. U reisde vervolgens naar Nederland. U diende een verzoek om internationale bescherming in bij de Nederlandse autoriteiten op 6 juni 2018. Op 10 september 2018 werd uw verzoek in Nederland niet-ontvankelijk verklaard vermits u reeds internationale bescherming geniet in Denemarken. In oktober 2018 begaf u zich naar België. U diende op 19 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken als minderjarige. Uit het leeftijdsonderzoek bleek dat u meerderjarig bent. U betwist het resultaat van het leeftijdsonderzoek.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw doopcertificaat en een kopie van een schoolattest neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen in Denemarken. Uit informatie van de Deense autoriteiten blijkt dat u er bescherming verkreeg op basis van de vluchtelingenconventie, met andere woorden dat u er de vluchtelingenstatus geniet. Er werd u een verblijfsvergunning toegekend op 27 oktober 2016.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u gelden dat u helemaal geen status verkregen hebt in Denemarken (CGVS, pg 7). U betwist de informatie van de Deense autoriteiten. U beweert dat u niet over een verblijfsvergunning beschikte in Denemarken en u stelt dat de Deense overheid u geen enkel papier gegeven heeft (CGVS, pg 7). Ook na confrontatie met de informatie van de Deense autoriteiten in uw dossier, blijft u volhouden dat u geen status verkregen hebt in Denemarken (CGVS, pg 10). Daarnaast ontkent u dat u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Duitsland en stelt u dat u niet op de hoogte bent van het resultaat van uw verzoek in Nederland.

Aangaande uw persoonlijke situatie in Denemarken brengt u in essentie het volgende aan: u kreeg geen enkele vorm van humanitaire hulp, u kreeg geen financiële middelen, uw leeftijd werd verkeerd beoordeeld, u werd er gedwongen om asiel aan te vragen en u kreeg geen antwoord inzake een rechtszaak die u aanhangig maakte jegens de Deense staat. Het geheel van deze elementen maakte dat u besloot om uit Denemarken te vertrekken. U verklaarde dat u de Deense overheid voor de rechtbank hebt gedaagd, omdat u de bepaling van uw leeftijd betwiste en omwille van het feit dat u er gedwongen werd om asiel aan te vragen en dat uw rechten er volgens u niet gerespecteerd werden (CGVS, pg 7 en 8). U beweerde dat u tien maanden wachtte zonder dat u een beslissing kreeg inzake uw rechtszaak (CGVS, pg 7). Nadat u een advocaat onder de arm zou genomen hebben om beroep aan te tekenen, zou u gedurende ongeveer tien maanden geen inkomen gekregen hebben (CGVS, pg 7). U kreeg enkel opvang in deze periode. U had een eigen kamer in een sociaal huis waar nog acht of negen anderen woonden met wie u een badkamer en keuken moest delen (CGVS, pg 8). U verklaarde dat u niet altijd voedsel kreeg van de Deense overheid (CGVS, pg 8). U haalde aan dat er niet naar u geluisterd werd in Denemarken. Er gebeurde volgens u enkel wat de Deense autoriteiten wilden en u kon daar niets tegen beginnen. U vond deze situatie, waarbij u geen antwoorden kreeg op uw vragen, gelijkaardig aan de situatie in Eritrea, waar ook geen antwoord gegeven wordt op de vragen van mensen (CGVS, pg 7). Toen u gevraagd werd of u nog zou kunnen terugkeren naar Denemarken, gaf u aan dat het niet gaat om niet kunnen, maar om niet willen, omdat u het verschil niet zag tussen Denemarken en Eritrea (CGVS, pg 8). U ervoer deze situatie, mede omwille van uw jonge leeftijd, als verschrikkelijk moeilijk en frustrerend (CGVS, pg 7 en 8). U gaf geen concreet antwoord op de vraag of u iets of iemand vreest in Denemarken. U poneerde dat u zelfmoord zou plegen indien u naar Denemarken zou moeten terugkeren (CGVS, pg 8). Toen u nogmaals de kans kreeg te duiden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Denemarken, herhaalde u dat u zich niet geholpen voelde door de Deense regering, dat u soms onvoldoende te eten had, dat u het echt zwaar had als dertien of veertienjarige in Denemarken en dat u er niet de vrede vond waar u naar op zoek was (CGVS, pg 8). U vond dat u niet goed behandeld werd door de Deense overheid. Later tijdens het gehoor gebruikte u zelfs het woord mishandeling. U hebt echter toen u vragen gesteld werden over uw situatie in Denemarken geen enkel concreet incident aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u mishandeld werd, afgezien van het gebrek aan humanitaire hulp dat u volgens uw verklaringen als zeer schrijnend ervoer en dus mogelijks als mishandeling beschouwde. Tijdens het interview bij de DVZ werd u eveneens gevraagd wat u vreesde indien u zou moeten terugkeren naar Denemarken. U antwoordde dat u het niet wist, maar dat u niet wilde terugkeren naar Denemarken (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.4). Bij de DVZ verklaarde u in lijn met uw verklaringen ten overstaan van het CGVS dat u niet wilde terugkeren naar Denemarken omdat u niet geholpen werd in Denemarken, dat u de Deense staat voor de rechtbank daagde, dat u er enkel opvang kreeg en verder niets, dat u er niet kon studeren, dat u er geen documenten kreeg, dat u gedurende tien maanden geen antwoord kreeg aangaande uw procedure en dat u er geen geld kreeg (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). Ook bij de DVZ maakte u aldus geen enkele melding van ernstige (gewelds)incidenten in Denemarken of andere elementen die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico.

De door u aangehaalde motieven betreffen uw levensomstandigheden in Denemarken en de houding die de Deense autoriteiten zouden aangenomen hebben ten aanzien van uw persoon. Er kan echter bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw situatie in Denemarken. Uw verklaringen staan immers haaks op de objectieve informatie van de Deense autoriteiten waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat u enkele maanden na uw aankomst in Denemarken erkend werd als vluchteling en dat u over een

verblijfsvergunning beschikte. Sinds oktober 2016 genoot u de vluchtelingenstatus in Denemarken. U legde geen documenten neer die het tegendeel kunnen bewijzen. U legde ook geen enkel document neer dat de door u gevoerde procedure tegen de Deense overheid zou kunnen staven, noch enig ander document waaruit zou kunnen blijken dat u uw rechten als erkend vluchteling in Denemarken in ernstige mate geschonden werden. Uw bewering dat u geen enkel papier kreeg van de Deense overheid kan gelet op de objectieve informatie in uw administratief dossier niet als geloofwaardig beschouwd worden. Evenmin wordt het aannemelijk geacht dat u niet op de hoogte zou zijn van uw status in Denemarken. Uw verzoek om internationale bescherming in Nederland werd namelijk eveneens niet-ontvankelijk verklaard omdat u een status hebt in Denemarken en u werd vanuit Latijn-Amerika gerepatrieerd naar Denemarken. Gezien u wel degelijk de vluchtelingenstatus geniet in Denemarken en u wel over verblijfsdocumenten beschikte in Denemarken, kan er niet zonder meer aangenomen worden dat u uw rechten als erkend vluchteling in Denemarken niet zou kunnen laten gelden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u geen zicht hebt geboden op uw reële verblijfssituatie in Denemarken. U legt immers enkel verklaringen af over uw situatie in Denemarken als zou u er geen status genoten hebben. U verklaarde letterlijk dat u niet zou weg gegaan zijn uit Denemarken indien u van de Deense autoriteiten een verblijfsvergunning zou gekregen hebben (CGVS, pg 10). Uw halsstarrige weigering om toe te geven dat u de vluchtelingenstatus geniet in Denemarken, dient bovendien beschouwd te worden als een gebrek aan medewerking in uwen hoofde en tast uw algehele geloofwaardigheid aan. U hebt geen ernstige en geloofwaardige problemen in Denemarken aangehaald die kunnen wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Denemarken verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken. Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Denemarken en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Er dient worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Denemarken aannemelijk hebt gemaakt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Wat betreft de vaststelling dat uw verblijfsvergunning in Denemarken volgens de informatie van de Deense autoriteiten inmiddels verlopen is (geldig tot 27 oktober 2018), dient opgemerkt te worden dat dit niet wil zeggen dat u er niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende

bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al is het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Denemarken of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De door u voorgelegde documenten (doopcertificaat en schoolattest) zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Ze hebben immers enkel betrekking op uw herkomst uit Eritrea, die niet betwist wordt.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Denemarken en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekende partij benadrukt dat zij gedurende haar verblijf in Denemarken zeer slecht behandeld werd. Zij spreekt zelfs van mishandeling. Zij verklaarde geen enkele vorm van humanitaire hulp te krijgen, geen financiële middelen, haar leeftijd werd verkeerd beoordeeld en zij kreeg geen antwoord op een rechtszaak die zij aanhangig had gemaakt jegens de Deense staat. Zij verwijst naar en citeert uit artikelen van Wim Van den Eynde van 12 september 2019, Pieter Stockmans van 4 maart 2019 en Metronieuws van 2015.

Verzoekende partij stelt verder niet zeker te zijn dat zij over enige bescherming gaat genieten indien zij terugkeert naar Denemarken. Zij wijst erop dat Denemarken niet deelneemt aan de vaststelling van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU, die derhalve niet bindend is voor, noch van toepassing is in Denemarken.

2.2 Waar verzoekende partij stelt dat zij niet zeker is nog over enige bescherming te genieten in Denemarken als zij terugkeert, motiveert de bestreden beslissing in dit verband het volgende:

“Wat betreft de vaststelling dat uw verblijfsvergunning in Denemarken volgens de informatie van de Deense autoriteiten inmiddels verlopen is (geldig tot 27 oktober 2018), dient opgemerkt te worden dat dit niet wil zeggen dat u er niet langer de vluchtelingenstatus geniet. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs al is het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Denemarken of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).”

Verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij erop wijst dat de Kwalificatierichtlijn niet bindend is voor, noch van toepassing is op Denemarken. Overweging 51 van de kwalificatierichtlijn stelt immers:

“Overeenkomstig de artikelen 1 en 2 van Protocol nr. 22 betreffende de positie van Denemarken, gehecht aan het VEU en het VWEU, neemt Denemarken niet deel aan de vaststelling van deze richtlijn, die derhalve niet bindend is voor, noch van toepassing is in Denemarken.”

Uit een schrijven van de Deense autoriteiten van 2 augustus 2018, in antwoord op een vraag gesteld door de Nederlandse autoriteiten, blijkt dat werd bevestigd dat de verzoekende partij over een beschermingsstatuut beschikte. Ze wijzen eveneens op haar “*residence permit*” geldig tot 27 oktober 2018. Nu de verblijfskaart evenwel niet meer geldig is, (het antwoord van de Deense autoriteiten dateert van vóór de asielaanvraag in België) en Denemarken niet gebonden is door de Kwalificatierichtlijn waarnaar de bestreden beslissing verwijst, er verder geen informatie in het administratief dossier voorhanden is, dient de Raad, samen met de verzoekende partij, vast te stellen dat er geen uitsluitel wordt gegeven over de vraag of zij nog steeds over een beschermingsstatuut beschikt of kan terugkeren met de mogelijkheid tot hernieuwing van haar verblijfskaart. Het administratief dossier bevat geen informatie waaruit zou blijken dat het verlopen van een verblijfsvergunning betekent dat de subsidiaire beschermingsstatus is ingetrokken of opgeheven maar evenmin bevat het administratief dossier informatie waaruit zou blijken dat het verlopen van haar verblijfsvergunning geen gevolgen heeft voor de beschermingsstatus die haar werd toegekend. Er is geen informatie voorhanden over de mogelijkheden voor verzoekende partij om terug te keren naar Denemarken, zich de verleende bescherming te verschaffen en haar Deense verblijfsvergunning te verlengen of te hernieuwen.

Dit maakt het voor de Raad onmogelijk om te oordelen of desgevallend toepassing kan worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…)

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

“(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

“(…)”

Indien een verzoekende partij reeds in een andere lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet, wordt immers vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België daar zij in de andere lidstaat reeds bescherming geniet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij in het verzoekschrift niet ontkent over een beschermingsstatus te beschikken en zij wijst erop dat Denemarken als lidstaat van de EU evenwel gebonden is door het recht van de Europese Unie.

In weerwil van het verweer van de verwerende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift weldegelijk twijfelt of zij nog over een beschermingsstatuut beschikt, te meer nu haar verblijfskaart is verlopen sinds 2018, hetgeen niet wordt betwist. Ook de loutere verwijzing naar het feit dat Denemarken een lidstaat is van de EU volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij kan terugkeren en haar verblijfskaart kan verlengen of vernieuwen, te meer nu Denemarken niet gebonden is door de Kwalificatierichtlijn.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2019 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN